

Sygn. akt IV P 77/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Karol Kwiatkowski
Protokolant:	sekr. sądowy Magda Warakomska

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2021 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa H. D. (1)

przeciwko (...) sp. z o.o. w W. Oddział w S.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. Oddala powództwo.

II. Zasądza od powoda H. D. (1) na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. w W. Oddział w S. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Karol Kwiatkowski

Sygn. akt IV P 77/20

UZASADNIENIE

Powód H. D. (1) w pozwie skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w W. Oddział w S. początkowo domagał się sprostowania świadectwa pracy z dnia 2 lipca 2020r. w ten sposób, że zamiast dotychczasowej treści, wpisanie nowej:

1/ w pkt 3 „spawacz w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r.; spawacz, mechanik- konserwator, w okresie od 01.05.2010r. do 01.07.2020r.”;

2/ w pkt 6 ppkt 11 :„pracownik wykonywał w okresie od 24.09.2003r. do 01.07.2020r. pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach/charakterze, z wyłączeniem okresów określonych w pkt.6 ppkt 13 (urlopy bezpłatne, choroby, świadczenie rehabilitacyjne)”;

oraz zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pracował u pozwanego jako spawacz w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r., a później jako spawacz, mechanik-konserwator, w okresie od 01.05.2010r. do 01.07.2020r. Wykonywał u pozwanego w okresie od 24.09.2003r. do 01.07.2020r. pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach/ charakterze, z wyłączeniem okresów określonych w pkt.6 ppkt 13 świadectwa pracy, prace związane z czynnikami

ryzyka : spawanie, cięcie i szlifowanie szlifierką (pył, hałas), zgrzewanie ręczne, w oczyszczalni ścieków (gazy, opary, kwasy), kotłowni (praca w warunkach gorącego mikroklimatu), chłodniach (praca w warunkach zimnego mikroklimatu), kanałach ściekowych (ograniczony dopływ świeżego powietrza, bardzo ciężkie prace fizyczne), wędzarni (praca w warunkach gorącego mikroklimatu, dymy), wymienniku ciepła (praca w warunkach gorącego mikroklimatu) t.j.:

1/ w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r., prace przy ręcznym spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym- Wykaz A. pkt 12. Dział XIV. Prace różne. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43); Prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniu o bardzo małej kubaturze, bez wentylacji i okien - załącznik 1 poz. 28 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych; prace w szczególnych warunkach determinowanych procesami technologicznymi - art. 3 ust. 1 w zw. ust. 2 pkt 2a- e ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych,

2/ w okresie od 01.05.2010r. do 01.07.2020r. wykonywał kilka rodzajów prac stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach/ charakterze:

a/ prace przy ręcznym spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym - Wykaz A. pkt 12. Dział XIV. Prace różne. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43); Prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniu o bardzo małej kubaturze, bez wentylacji i okien -załącznik 1 poz. 28 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych; prace w szczególnych warunkach determinowanych procesami technologicznymi- art. 3 ust. 1 w zw. ust. 2 pkt 2a- e ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych,

b/ prace w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C - Wykaz A. pkt 7 Dział X. W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywcym. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43); Prace w pomieszczeniach o narzuconej technologią temperaturze powietrza poniżej 0°C - załącznik 1 ustawy o emeryturach pomostowych pod poz. 35.; prace w szczególnych warunkach determinowanych procesami technologicznymi- art. 3 ust. 1 w zw. ust. 2 pkt 2a- e ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych,

c/ prace (w chłodniach, kanałach, w wymienniku, wędzarni) wykonywane w warunkach określonych w art. 3 ust. 1 w zw. ust.2 pkt 2a-e, załącznika nr 1 poz.28,35, załącznika 2 poz. 16 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych.

Pozwany w dniu 20 listopada 2018r., wydał powodowi zaświadczenie że powód pracował w okresie od 24.09.2003r. do 31.08.2009r. jako spawacz.

Powód leczy się na schorzenia wywołane warunkami pracy u pozwanego w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. W związku z tym przebywał na zwolnieniach lekarskich i pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

Pismem z dnia 30 czerwca 2020r. umowa o pracę z powodem została rozwiązana bez wypowiedzenia w trybie art. 53§1 pkt lb z powodu nieobecności w pracy spowodowanej chorobą zawodową trwającą dłużej niż okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego ponad 3 miesiące.

Obecnie powód ma ustalone prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z naruszonymi funkcjami organizmu tj. układu oddechowego i nerwowo-mięśniowo- szkieletowego i związanego z ruchem.

Po rozwiązaniu umowy o pracę powód otrzymał od pozwanego świadectwo pracy z dnia 2 lipca 2020r. Powód uważa że treść pkt 3 i pkt 6 ppkt 11 jest nieprawdziwa.

Powód uważa że zamiast dotychczasowej treści zgodnie z rzeczywistością powinno być:

1/ w pkt 3 „ spawacz w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r.; spawacz, mechanik- konserwator, w okresie od 01.05.2010r. do 01.07.2020r.”.

2/ w pkt 6 ppkt 1 l: „pracownik wykonywał w okresie od 24.09.2003r. do 01.07.2020r. pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach/charakterze, z wyłączeniem okresów określonych w pkt.6 ppkt 13 (urlopy bezpłatne, choroby, świadczenie rehabilitacyjne)”.

Powód występował do pozwanego z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy. Pozwany odmówił sprostowania.

Pozwana (...) sp. z o.o. w W. Oddział w S. w odpowiedzi na pozew domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazała, iż wbrew twierdzeniom pozwu - H. D. (1) zajmował się m.in. pracami spawalniczymi, przeglądami wózków paletowych, kontenerów do przewozu żywca, maszyn i urządzeń oraz instalacji technologicznych. Powód świadczył pracę jako mechanik oraz konserwator wózków widłowych. Powód ukończył ponadto kurs dot. obsługi wózków widłowych. W dniu 31.08.2009 r. strony podpisały porozumienie w przedmiocie zmiany stanowiska pracy na mechanik konserwator. Brak jest zatem podstaw do wydania świadectwa pracy o treści wskazanej w pozwie. Pozwana podkreśliła, iż tylko stałe wykonywanie prac spawalniczych i w pełnym wymiarze czasu pracy daje możliwość uznania pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach.

Konieczne jest zatem wykazanie, że praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu. Stałość pracy oznacza jej powtarzalność i ciągłość, a pełny wymiar czasu pracy - że przez 8 godzin dziennie winna być wykonywana tylko i wyłącznie praca w warunkach szczególnych, a nie żadna inna.

Pozwana wskazała, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie rozstrzygał o tym, że określenie prace „przy spawaniu” obejmują wyłącznie prace wykonywane w przebiegu procesu spawania, a więc czynności związane ze spawaniem (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2017 r., I UK 34/16, LEX nr 2269196). Jednoznacznie przyjęto również, że do czynności związanych ze spawaniem nie należą prace ślusarskie, montażowe i malarskie, jeżeli nie są objęte procesem spawania, a co najwyżej stanowią etap przygotowania do tego procesu lub obejmują czynności wykończeniowe po jego zakończeniu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., II UK 106/11, LEX nr 1130389, czy z dnia 20 listopada 2014 r., I UK 127/14, LEX nr 1552141). Zakres powierzonych powodowi obowiązków był szeroki, powód nie wykonywał pracy spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy - dlatego też nie ma podstaw do wydania świadectwa pracy zgodnie z jego żądaniem.

W piśmie procesowym z dnia 04.11.2020r. (doręczonym bezpośrednio pełnomocnikowi pozwanej), powód H. D. (1) domagał się dodatkowo sprostowania świadectwa pracy z dnia 2 lipca 2020r. w ten sposób, że w ust. 6 pkt 12 lub ust. 8 wpisać:

- „korzystał z 30 min przerwy w pracy wliczonej do czasu pracy w związku z narażeniem zawodowym”.

- „otrzymywał dodatek szkodliwy dla zdrowia, w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r.”.

Sąd ustalił, co następuje:

H. D. (1) pozostawał zatrudniony w (...) sp. z o.o. w W. Oddział w S., na podstawie kolejnych umów o pracę, w okresie od dnia 24.09.2003r. do dnia 01.07.2020r. kolejno na stanowiskach: spawacz (w okresie od dnia 24.09.2003r. do dnia 31.08.2009r.), mechanik-konserwator (w okresie od dnia 01.09.2009r. do dnia 31.03.2011r.), mechanik (w okresie od dnia 01.04.2011r. do dnia 01.07.2020r).

Umowa o pracę została rozwiązana przez pracodawcę bez zachowania okresu wypowiedzenia z dniem 01.07.2020r. w trybie art. 53§1 pkt 1b kodeksu pracy.

/dowód: umowa o pracę z aneksami, świadectwo pracy – w aktach osobowych, wywiad zawodowy k. 386-389/

W okresie zatrudnienia, wykonując pracę na stanowisku spawacza (do dnia 31.08.2009r.), H. D. (1) wykonywał czynności przy ręcznym spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym. Spawał blachy, rury, kształtowniki, stoły, wózki, futryny drzwi, zsypy, balustrady, schody, odboje ścienne, konstrukcję w starej chłodni, rur odwadniających, progów przejazdowych, osłon do drzwi, rur układu powietrza, rur wody ciepłej i zimnej, spawanie konstrukcji z kształtowników do wiat, różne elementy wyposażenia hali, nowe urządzenia ze stali nierdzewnej. Do pracy tych H. D. miał przydzielonych pomocników – M. W. (1), T. S., W. J. (1).

Prace spawacza H. D. (1) wykonywał w pomieszczeniu korytarza, chłodni, kanałach ściekowych, węzle ciepłowniczym, wymienniku ciepła, kotłowni, sprężarkowni, parzenia piór, uboju kurczaków, hali, oczyszczalni ścieków.

Pracował w warunkach gorącego i zimnego mikroklimatu, wykonywał ciężkie prace fizyczne związane z bardzo dużym obciążeniem statycznym wynikającym z konieczności pracy w wymuszonej, niezmiennej pozycji ciała.

Wykonując prace spawalnicze w pomieszczeniu korytarza H. D. (1) nie miał zapewnionej wentylacji, było to pomieszczenie bez okien.

H. D. (1) pracował również jako spawacz w godzinach nadliczbowych.

H. D. (1) nie remontował wózków widłowych, chyba że poprzez spawanie (wózki widłowe paletowe remontował A. K.), nie obsługiwał narzędziowni (głównie obsługiwał narzędziownię brygadzista W. J. (1), prowadził dokumentację i zaopatrzenie, klucz do narzędziowni miał także T. S., majster i dyrektor, wszystkie warsztaty były zaopatrzone w szafy narzędziowe, także elektrycy mieli skrzynki narzędziowe), nie jeździł wózkami widłowymi, nie dokonywał przeglądów, ani remontował kontenerów żywca (chyba że poprzez spawanie, gdzie pomagali W. J. i M. W., nieraz T. S.), kontenery te sprawdzali wózkowicze z rozładunku, a także W. J. i M. W..

Prace te H. D. (1) wykonywał również pod dniem 31.08.2009r.

W okresie od dnia 24.09.2003r. do dnia 30.04.2010r. H. D. otrzymywał do wynagrodzenia dodatek szkodliwy, który otrzymywali pracownicy z obszaru produkcji. Od dnia 01.06.2010r. dodatek ten nie był przyznawany żadnemu pracownikowi w przedsiębiorstwie pozwanej.

W okresie od dnia 01.05.2010r. do dnia 01.07.2020r., H. D. (1) nadal wykonywał prace przy ręcznym spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym, w następujących miejscach: kanałach ściekowych (gazy, opary, kwasy, ograniczony dopływ świeżego powietrza, bardzo ciężkie prace fizyczne), kotłowni (praca w warunkach gorącego mikroklimatu), chłodniach (praca w warunkach zimnego mikroklimatu), wędzarni (praca w warunkach gorącego mikroklimatu, dymy), wymienniku ciepła (praca w warunkach gorącego mikroklimatu).

Wykonywanie ww. prac (przy spawaniu, przy wycinaniu elektrycznym i gazowym, bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją, szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, prace w kanałach ściekowych) powód wykonywał w kanałach ściekowych, węzłach ciepłowniczych, wymienniku ciepła, hali uboju kurczaków.

H. D. pracował w ten sposób w warunkach gorącego i zimnego mikroklimatu, wykonywał ciężkie prace fizyczne związane z bardzo dużym obciążeniem statycznym wynikającym z konieczności pracy w wymuszonej, niezmiennej pozycji ciała. Wykonywał też prace spawalnicze przy wózkach paletowych i kontenerach do przewozu żywca.

W pomieszczeniach (w tym w warsztacie remontowym), w których były wykonywane prace spawalnicze i szlifierskie wyrobów metalowych przez H. D. (1) nie było wentylacji.

H. D. (1) w okresie od 01.05.2010r. do 01.07.2020r., również pracował w godzinach nadliczbowych, wykonując prace przy spawaniu, wycinaniu elektrycznym i gazowym, prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją lub przy braku wentylacji, Szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, prace w kanałach ściekowych.

W tym okresie przeglądów wózków paletowych dokonywał A. K.. Z kolei przeglądów kontenerów żywca wykonywał M. W., W. J., S. G., a później na zlecenie pan J. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Powód nie dokonywał w tym okresie przeglądów maszyn i urządzeń oraz instalacji technologicznych. Przeglądy te wykonywali mechanicy utrzymania ruchu. Z kolei, pracownicy działu technicznego posiadali uprawnienia na wózki widłowe w celu przetransportowania urządzeń technicznych.

Wózek widłowy tzw. „Bułgar, ropniak, kopciuch” który był na wyposażeniu warsztatu, gdzie pracował powód, wydzieliał drażniące, szkodliwe, trujące dymy i gazy z tłumika.

H. D. (1) nie dokonywał napraw, konserwacji oraz smarowania maszyn, urządzeń, linii produkcyjnych (prace te wykonywali mechanicy utrzymania ruchu lub rozładunku i uboju), okresowych przeglądów eksploatowanych pomp i sieci kanalizacyjnej (prace te wykonywali hydraulicy), przeprowadzenie obsługi technicznej maszyn i urządzeń np. wymiana oleju (prace te wykonywali mechanicy utrzymania ruchu , mechanicy uboju, mechanicy maszynowni, mechanik oczyszczalni ścieków), usuwania zaistniałych awarii (powód usuwał zaistniałe awarie tylko poprzez spawanie elektryczne i gazowe i wycinanie palnikiem gazowym), ustawiania, montowania i uruchamiania maszyn na stanowisku pracy (prace te wykonywali mechanicy utrzymania ruchu lub rozładunku i uboju), prac związanych z remontami i przeglądami wózków (remonty wózków powód dokonywał tylko poprzez spawanie).

H. D. (1) nie kierował wózkami widłowymi.

Narzędziownię i rozliczenia wydanych i zdanych narzędzi prowadził u pozwanego W. J. (1). Mechanicy zatrudnieni w pozwanym przedsiębiorstwie, wyposażeni byli w indywidualne szafki narzędziowe i przeważnie nie korzystali z narzędziowni. Klucze do narzędziowni przekazywane były przez osobę obsługującą, bezpośrednio innym osobom w celu pobrania i zwrotu narzędzi. Wyjątkowo w soboty i niedziele , podczas 30 minutowej przerwy w pracy, przed 7.00 lub po 15.00, o ile była taka potrzeba, narzędzia wydawał lub odbierał H. D. (1) lub narzędzia pobierali bezpośrednio pracownicy, podczas nieobecności W. J. (1). Podczas nieobecności W. J. (1) narzędzia wydawane były przed 7.00, a zdawane po godz. 15.00, lub podczas przerwy w pracy, w sytuacji gdy nie znajdowały się w indywidualnych szafkach przy stanowisku pracy.

/dowód: dokumentacja zgromadzona w aktach osobowych powoda, wywiad zawodowy k. 11, 13, 79, 386-389, zaświadczenie k. 14, oświadczenie k. 15, książka spawacza k. 16, lista płac k. 17-21, 98-117, 350-378, świadectwo egzaminu kwalifikacyjnego spawacza k. 31, przepustka stała k. 32, kopia dokumentacji orzeczniczej ZUS i medycznej k. 9,10, 12, 23, 24, 25, 33-40, zaświadczenie kwalifikacyjne do obsługi wózka jezdniowego podnośnikowego w kategorii (...) k. 77, upoważnienie k. 78, kopia dokumentacji pracowniczej k. 45-97, regulamin pracy k. 149-258, 385, zarządzenie dot. wykazu prac szczególnie niebezpiecznych k. 288-331, karta charakterystyki zagrożeń zawodowych k. 334-335, pismo pozwanego k. 339-340, zestawienie wypłaconego dodatku k. 341, informacja z PIP k. 348, szkic odręczny k. 384, wyjaśnienia informacyjne powoda H. D. na rozprawie w dniu 31.08.2020r. – protokół skrócony rozprawy k. 65-66, wyjaśnienia informacyjne powoda H. D. na rozprawie w dniu 15.02.2021r. – protokół skrócony rozprawy k. 390, pisemne zeznanie świadka T. S. k. 125-127, pisemne zeznanie świadka J. T. k. 129-134, pisemne zeznanie świadka A. J. k. 136—141, pisemne zeznanie świadka M. W. (2) k. 265-270, pisemne zeznanie świadka D. Ł. k. 278-281/

Po ustaniu zatrudnienia pracodawca wydał H. D. (1) świadectwo pracy, w którym wskazał, iż H. D. pozostawał zatrudniony w (...) sp. z o.o. w W. Oddział w S., w okresie od dnia 24.09.2003r. do dnia 01.07.2020r. kolejno na stanowiskach: spawacz, mechanik-konserwator, mechanik. Jednocześnie w pkt 6 ppkt 11 wskazał, iż pracownik

nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W dniu 14.07.2020r. pełnomocnik powoda złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie opisu zajmowanych przez powoda stanowisk w okresie zatrudnienia oraz uwzględnienia pracy w szczególnych warunkach/charakterze.

Pismem z dnia 20.07.2020r. pracodawca odmówił sprostowania świadectwa pracy.

/dowód: świadectwo pracy z dnia 02.07.2020r. wniosek z dnia 14.07.2020r., pismo pracodawcy z dnia 20.07.2020r. – w aktach osobowych/

Sąd zważył co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 97 § 2 KP, w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto, zamieszcza się w nim wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach.

Szczegóły treści świadectwa pracy określa rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 r. w sprawie świadectwa pracy (Dz.U. z 2017 r. poz. 1044), zwane dalej rozporządzeniem, wydane na podstawie art. 97 § 4 KP

Zgodnie z art. 97 § 2¹ KP, pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Analiza treści powyższego przepisu wskazuje na dwuetapowość trybu w sprawie sprostowania świadectwa pracy. Czynnością jaką pracownik winien podjąć w pierwszej kolejności jest złożenie w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa pracy, wniosku do pracodawcy o jego sprostowanie. Jeżeli pracodawca uwzględni wniosek pracownika i sprostuje świadectwo pracy zgodnie z wnioskiem, wówczas zamyka się postępowanie w sprawie sprostowania świadectwa pracy. Natomiast jeżeli pracodawca odmówi pracownikowi sprostowania świadectwa pracy, wówczas dopiero otwiera się dla niego możliwość sądowego dochodzenia żądania sprostowania świadectwa pracy. Z ustaleń faktycznych wynika, że powódka dochowała przewidzianego trybu.

Złożone przez powoda pierwotne żądanie sprostowania świadectwa pracy w pkt 3 dotyczące ustalenia nazw zajmowanego przez niego stanowiska („spawacz w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r.; spawacz, mechanik-konserwator w okresie od 01.05.2010r. do 01.07.2020r.) i w pkt 6 ppkt 11, dotyczące zamieszczenia w nim adnotacji o pracy w warunkach szczególnych w całym okresie zatrudnienia, było w ocenie Sądu nieuzasadnione.

Należy podkreślić, że świadectwo pracy jest jedynie oświadczeniem wiedzy pracodawcy na temat stosunku pracy danego pracownika, które może zostać sprostowane w zakresie w jakim nie spełnia wymogów określonych w rozporządzeniu, tj. zawiera nieprawdziwe lub niepełne informacje. Tymczasem, według wiedzy pracodawcy i przyjętego przez pracodawcę sposobu interpretacji przepisów dotyczących kwalifikowania określonych rodzajów pracy jako prace wykonywane w szczególnych warunkach, praca wykonywana przez powódkę do takich nie należała.

Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 KPC (nawet wtedy, gdy zostaje wydane przez urząd administracji państwowej) – por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1991 r., sygn. akt I PR 422/90, L. oraz wyr. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa 241/13, L.. Dokument ten sam przez się nie tworzy praw podmiotowych ani ich nie pozbawia. Nie ma więc cech wyłączności w zakresie dowodowym

w postępowaniu o realizację tych praw (uzasadnienie uchw. Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1990 r., sygn. akt III PZP 15/90, OSNC 1991, Nr 4, poz. 45). Dowód przeciwko stwierdzeniom czy brakowi stwierdzeń w świadectwie pracy jako dokumencie, w ramach postępowania o konkretne roszczenie może być przeprowadzony w każdym czasie, także po upływie terminów z art. 97 § 2¹ KP (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1996 r., sygn. akt I PRN 40/96, Prok. i Pr. 1996, Nr 10, s. 58). Także brak stwierdzenia w świadectwie pracy, że praca wykonywana była w szczególnych warunkach, nie stanowi przeszkody w udowodnieniu tego faktu innymi dowodami (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., sygn. akt II UKN 619/98 – publ. portal orzeczeń SN).

Powyższe oznacza, że oddalenie powództwa w zakresie sprostowania świadectwa pracy, w którego treści nie znajduje się wskazanie, że powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach, nie pozbawia go możliwości wykazania pracy w takich warunkach w innych postępowaniach, w tym także przed organem rentowym, za pomocą innych środków dowodowych (np. innych dokumentów czy zeznań świadków), co może nastąpić w sprawach o konkretne roszczenia, których zasadność zależy od oceny, czy wykonywana przez powoda praca należała do pracy w warunkach szczególnych.

Zaznaczyć należy, iż powód przesłuchany informacyjnie na rozprawie w dniu 31.08.2021r. podał, iż sprostowane świadectwo pracy jest mu potrzebne do uzyskania świadczenia emerytalnego, zaś jego pełnomocnik uzupełniająco podał, iż na tym etapie powód nie może określić, do jakich celów będzie mu potrzebne sprostowane świadectwo pracy (por. protokół skrócony rozprawy z dnia 31.08.2020r. k. 65-66).

Podkreślenia również wymaga, że roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy nie ma na celu ustalania okoliczności spornych między stronami ani ocennych. W przypadku żądania wydania świadectwa pracy, istotą sporu jest wykonanie obowiązku wynikającego ze stosunku pracy, którego istnienie nie jest sporne. Tym różni się takie roszczenie od powództwa o ustalenie (189 KPC), w którym istota sporu polega na stwierdzeniu istnienia stosunku pracy (wyrok SN z 20.08.2001 r., I PKN 594/00). Analogicznie należy potraktować żądanie sprostowania świadectwa pracy przez wpisanie do świadectwa okoliczności, które między stronami są sporne – jak w niniejszej sprawie kwestia, czy praca powoda była pracą w warunkach szczególnych. Nie temu służy bowiem postępowanie o sprostowanie świadectwa pracy. W postępowaniu o sprostowanie świadectwa pracy Sąd może korygować błędy, nie ustala jednak okoliczności spornych między stronami.

Do ustalenia okoliczności spornych służy co do zasady powództwo o ustalenie, oparte na art. 189 KPC, przy czym skuteczne wytoczenie takiego powództwa wymaga wykazania interesu prawnego. Na gruncie sporów o to, czy praca w danym okresie była pracą w warunkach szczególnych wykształciła się linia orzecznicza, zgodnie z którą w przypadku, gdy od uznania pracy w danym okresie za pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze zależą konkretne uprawnienia pracownika, to w sytuacji sporu z pracodawcą co do zakwalifikowania pracy w danym okresie jako pracy w warunkach szczególnych, pracownik winien przede wszystkim dowodzić swoich racji w sprawie o konkretne roszczenia (w szczególności przed ZUS). Co do zasady nie przysługuje bowiem pracownikowi roszczenie o ustalenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych – w sprawach o ustalenie należy wykazać interes prawny, przy czym interes ten nie może polegać jedynie na gromadzeniu dowodów na potrzeby innego postępowania (sądowego, przed organem rentowym) (por. wyrok SO w Gliwicach z 28.05.2015 r., VIII Pa 17/15).

Z powyższego wynika, że powód nie może domagać się sprostowania świadectwa przez wpisanie, że jego praca w danym okresie była pracą w warunkach szczególnych w sytuacji, gdy pracodawca pracy tej tak nie kwalifikował, ocena charakteru pracy jest sporna, a wydane powodowi świadectwo jest zgodne z wiedzą pracodawcy. Co więcej – powód nie byłby również uprawniony do ustalenia tej kwestii w drodze powództwa służącego do ustalania istnienia praw i stosunków prawnych, które są między stronami sporne (powództwa o ustalenie), chyba, że wykazałaby istnienie interesu prawnego w żądaniu takiego ustalenia i nie byłby to interes polegający na gromadzeniu dowodów na potrzeby innych postępowań. Właściwą drogą do ustalenia tych okoliczności jest podnoszenie ich w sprawach dotyczących konkretnych roszczeń, których przyznanie zależy od zakwalifikowania pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach lub nie. Podkreślenia wymaga również, że niewskazanie przez pracodawcę, że powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach, jak również nieuwzględnienie powództwa w niniejszej sprawie, w żadnym razie nie zamyka

powodowi możliwości dowodzenia, iż wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w innych postępowaniach.

Istota żądania powoda w zakresie sprostowania pkt 3 świadectwa pracy sprowadzała się do wskazania w treści świadectwa pracy nazw zajmowanych przez powoda stanowisk („spawacz w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r.; spawacz, mechanik-konserwator w okresie od 01.05.2010r. do 01.07.2020r.). Sąd miał jednak na uwadze, że nazwy te nie są tożsame z nazwami stanowisk zajmowanych przez powoda, a wynikających z dokumentów pracowniczych. Wynika z nich bowiem, iż H. D. (1) pozostawał zatrudniony w (...) sp. z o.o. w W. Oddział w S., na podstawie kolejnych umów o pracę, w okresie od dnia 24.09.2003r. do dnia 01.07.2020r. kolejno na stanowiskach: spawacz (w okresie od dnia 24.09.2003r. do dnia 31.08.2009r.), mechanik-konserwator (w okresie od dnia 01.09.2009r. do dnia 31.03.2011r.), mechanik (w okresie od dnia 01.04.2011r. do dnia 01.07.2020r.).

W tym miejscu należy ponownie wskazać, że tryb sprostowania świadectwa pracy służy prostowaniu oczywistych błędów, czy omyłek zawartych w wystawionym pracownikowi świadectwie pracy. Powództwo zasługiwałoby więc na uwzględnienie wówczas, gdyby faktycznie z dokumentów pracowniczych wynikały inne nazwy zajmowanych przez powoda stanowisk pracy niż te wpisane w treści świadectwa pracy. Jednak w niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Wobec tego, skoro powództwo zmierza w istocie do wskazania w treści świadectwa pracy nazw stanowisk pracy innych niż w dokumentach pracowniczych, należy uznać, że jest to w rzeczywistości powództwo o ustalenie pracy w określonych warunkach na wskazanych w pozwie stanowiskach. Takie powództwo również zmierza, w ocenie Sądu, do uzyskania dowodów służących w postępowaniu przed organem emerytalnym. Zostało to potwierdzone przez samego powoda, który na rozprawie przed Sądem podał, że sprostowane świadectwo pracy jest mu potrzebne w celu uzyskania uprawnień emerytalnych. Powód jednak powinien swoje racje wykazywać w postępowaniu przed ZUS-em, ewentualnie w postępowaniu przed sądem toczącym się z odwołania od decyzji w sprawie prawa do emerytury i jej wysokości.

Należy podzielić stanowisko wyrażone w orzecznictwie, że roszczenie pracownika przeciwko zakładowi pracy o ustalenie wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach - dla celów ubezpieczeniowych - podlega oddaleniu z braku interesu prawnego (uchwała SN z dnia 17 czerwca 1987 roku, sygn. akt III PZP 19/87). Skoro kwalifikacja określonej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach dla celów emerytalno-rentowych może być dokonywana wyłącznie w postępowaniu przed organem rentowym w sprawie o przyznanie świadczenia z ubezpieczeń społecznych (ewentualnie w postępowaniu sądowym wywołanym wniesieniem odwołania od decyzji organu rentowego), to pracownik wytaczający w tej materii przed sądem pracy powództwo o ustalenie nie wykazuje w ogóle interesu prawnego w rozumieniu art. 189 KPC, niezależnie od tego przeciwko komu (pracodawcy, czy organowi rentowemu) skierował pozew (postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I PK 108/11). Pracownik nie ma klasycznie rozumianego interesu prawnego w dochodzeniu przed sądem pracy ustalenia zatrudnienia go w szczególnych warunkach, skoro okoliczność ta ma być przedmiotem samodzielnych ustaleń organu rentowego (wyrok SA w Białymstoku z dnia 4 grudnia 2013 roku, sygn. akt III AUa 649/13).

Pracodawca wystawił powodowi świadectwo pracy wpisując stanowiska pracy zgodnie z dokumentacją pracowniczą i zapisem stanowisk przez nią zajmowanych.

Powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił, aby doszło do pomyłki w oznaczeniu jego stanowisk pracy w świadectwie pracy. Jednocześnie zaś powództwo zmierzające do ustalenia, że w całym okresie zatrudnienia powód wykonywał pracę na określonych w pozwie stanowiskach pracy należy traktować jako powództwo o ustalenie mające na celu uzyskanie dowodów potrzebnych w postępowaniu przed organem emerytalnym. W takiej zaś sytuacji, jak to wyżej wskazano, powód nie ma interesu prawnego, w rozumieniu art. 189 KPC, w ustaleniu wykonywania pracy w warunkach szczególnych na określonych stanowiskach.

W piśmie procesowym z dnia 04.11.2020r. (doręczonym bezpośrednio pełnomocnikowi pozwanej), powód H. D. (1) rozszerzył powództwo w ten sposób, iż domagał się dodatkowo sprostowania świadectwa pracy z dnia 2 lipca 2020r. w ten sposób, że w ust. 6 pkt 12 lub ust. 8 wpisać:

- „korzystał z 30 min przerwy w pracy wliczonej do czasu pracy w związku z narażeniem zawodowym”.
- „otrzymywał dodatek szkodliwy dla zdrowia, w okresie od 24.09.2003r. do 30.04.2010r.”.

Przyjąć należy, że nie doszło do skutecznej modyfikacji poprzez zgłoszenie dodatkowego żądania o sprostowanie świadectwa pracy.

Zgodnie z art. 321 §1 KPC, sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem lub wyrokować ponad żądanie. Przepis ten określa granice wyrokowania przez sąd pierwszej instancji oraz ustanawia zakaz obejmowania wyrokiem przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, również w odniesieniu do jego rozmiaru. Pozostaje on w ścisłym związku z art. 187 KPC, określającym podstawowe elementy powództwa, którymi sąd jest związany, jeżeli nie dojdzie do jego modyfikacji przez powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 170/15, z dnia 2 grudnia 2011 r., III CSK 136/11).

Zgodnie z treścią art. 193 § 1 KPC zmiana powództwa jest dopuszczalna, gdy nie wpływa na właściwość sądu. Zmianie może ulec podstawa faktyczna powództwa lub żądanie, bądź oba te elementy jednocześnie. Zmiana może mieć charakter ilościowy lub jakościowy. Powód może zatem wystąpić z nowym roszczeniem zamiast lub obok roszczenia pierwotnego, albo rozszerzyć żądanie pozwu o dalszą kwotę. Zgodnie z art. 193 § 2¹ KPC zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym, do którego stosuje się odpowiednio art. 187 KPC. Wyjątek stanowią sprawy o roszczenia alimentacyjne oraz gdy zmiany dokonuje pracownik lub ubezpieczony działający bez adwokata lub radcy prawnego w sprawach z zakresu prawa pracy lub ubezpieczeń społecznych, w których zmiana powództwa stosownie do art. 466 KPC może być dokonana także ustnie do protokołu. Oznacza to, że na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45), obowiązującej od dnia 19 kwietnia 2010 r., ustawodawca jednoznacznie przesądził, iż zmiana powództwa zasadniczo nie może być dokonana w formie ustnej na rozprawie, lecz w formie pisma procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2016 r., II PK 288/15, z dnia 26 lipca 2016 r., II PK 193/15, z dnia 5 listopada 2015 r., III PK 25/15, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 listopada 2016 r., I ACa 469/16). Stanowisko to wspiera także art. 193 § 3 in fine KPC, stanowiąc, że skutki określone w art. 192 KPC rozpoczynają się z chwilą doręczenia pozwanemu pisma zawierającego zmianę i odpowiadającego wymaganiom pozwu. Przepis ten chroni pozwanego przed koniecznością podjęcia obrony, jeżeli pismo nie spełnia wymagań pozwu, a to zakłada doręczenie pisma po dokonaniu kontroli formalnej przez sąd. Z tego względu Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 stycznia 2016 r., III CZP 95/15 (OSNC 2017 nr 1, poz. 7 z glosą K. Drozdowicza PPC 2016 nr 4, s. 722 - 729), przyjął, że odpis pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa nie podlega doręczeniu na podstawie art. 132 § 1 KPC. W uzasadnieniu uchwały podkreślone zostało, że doręczenie pisma bezpośrednio, zgodnie z art. 132 § 1 KPC, powodowałoby sytuację, w której pozwany nie wie, czy pismo wywarło skutek zawisłości sporu i czy istnieje potrzeba zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie oraz podjęcia czynności procesowych. Uzupelnienie braków formalnych może też rozciągnąć się w czasie, a w razie zwrotu pozwu pozwany może ponieść koszty czynności związanych z podjęciem obrony bez możliwości ich zwrotu. Ponadto, z punktu widzenia skutków wniesienia pozwu określonych art. 192 KPC, kluczowe znaczenie ma dokładne ustalenie daty doręczenia pisma zawierającego zmianę powództwa.

Art. 193 § 3 KPC nie uchyla bowiem obowiązku wynikającego z art. 193 § 2¹ KPC. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli powód występuje z nowym roszczeniem zamiast lub obok roszczenia pierwotnego, skutki przewidziane w artykule poprzedzającym rozpoczynają się z chwilą, w której roszczenie to powód zgłosił na rozprawie w obecności pozwanego, w innych zaś wypadkach z chwilą doręczenia pozwanemu pisma zawierającego zmianę i odpowiadającego wymaganiom pozwu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2013 r., I ACa 1390/12). A zatem tylko w tych wypadkach, w których zmiana powództwa nie wymaga pisma procesowego i jest dokonywana ustnie na rozprawie w obecności pozwanego, skutki związane z doręceniem pozwu powstają z chwilą zgłoszenia przez powoda zmiany powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1969 r., III PRN 99/68, OSNC 1969 nr 9, poz. 168). W pozostałych sprawach zmiany przedmiotowe powództwa będą skuteczne z chwilą doręczenia pozwanemu za

pośrednictwem sądu pisma zawierającego zmianę powództwa i odpowiadającego wymaganiom pozwu (art. 193 § 3 KPC w związku z art. 192 KPC). [por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 14.03.2017r. sygn. III PK 79/16]

Pismo pełnomocnika powoda z dnia 04.11.2020r. nie zostało doręczone za pośrednictwem sądu pozwanej spółce (jej pełnomocnikowi). Nie doszło zatem do skutecznej zmiany powództwa, a zatem Sąd był związany pierwotnym brzmieniem pozwu.

Na marginesie tego wątku jedynie zasygnalizować należy, iż rozszerzone pismem z dnia 04.11.2020r. żądanie dalszego sprostowania świadectwa pracy nie zostało poprzedzone wnioskiem reklamacyjnym powoda skierowanym do pracodawcy, w trybie art. 97§2¹ kp.

Powództwo podlegało zatem oddaleniu, chociaż z przeprowadzonych dowodów wynikało, że powód H. D. wykonywał tylko i wyłącznie przez co najmniej 8 godzin dziennie, stałe i w pełnym wymiarze czasu prace przy spawaniu, przy wycinaniu elektrycznym i gazowym, bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją, szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, prace w kanałach ściekowych, prace przy spawaniu, przy wycinaniu elektrycznym i gazowym, bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją, szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne wykonywał w pomieszczeniach chłodni, kanałach ściekowych, węźle ciepłowniczym, wymienniku ciepła, kotłowni, sprężarkowni, parzenia piór, uboju kurczaków, hali (praca na wysokości), oczyszczalni ścieków, pracował w warunkach gorącego i zimnego mikroklimatu, wykonywał ciężkie prace fizyczne związane z bardzo dużym obciążeniem statycznym wynikającym z konieczności pracy w wymuszonej, niezmiennej pozycji ciała, wykonywał prace spawalnicze przy wózkach paletowych i kontenerach do przewozu żywca, w pomieszczeniach (w tym w warsztacie remontowym), w których były wykonywane prace spawalnicze i szlifierskie wyrobów metalowych przez H. D. (1) nie było wentylacji. H. D. (1) wykonywał w godzinach nadliczbowych prace przy spawaniu, wycinaniu elektrycznym i gazowym, prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją lub przy braku wentylacji, Szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, Prace w kanałach ściekowych. Z kolei - wózki paletowe obsługiwał, dokonywał ich przeglądów A. K., a nie powód. Przeglądów kontenerów żywca wykonywał M. W. (1), W. J. (1), S. G., a później na zlecenie J. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Powód nie prowadził przeglądu kontenerów, nie dokonywał przeglądów maszyn i urządzeń oraz instalacji technologicznych - przeglądy wykonywali mechanicy utrzymania ruchu. Większość pracowników działu technicznego posiadała uprawnienia na wózki widłowe w celu przetransportowania urządzeń technicznych.

Powód nie wykonywał:

- Napraw, konserwacji oraz smarowania maszyn, urządzeń, linii produkcyjnych (prace te wykonywali mechanicy utrzymania ruchu lub rozładunku i uboju),
- Okresowych przeglądów eksploatowanych pomp i sieci kanalizacyjnej (prace te wykonywali hydraulicy),
- Przeprowadzenia obsługi technicznej maszyn i urządzeń np. wymiana oleju (prace te wykonywali mechanicy utrzymania ruchu, mechanicy uboju, mechanicy maszynowni, mechanik oczyszczalni ścieków),

-Usuwanie zaistniałych awarii (H. D. (1) usuwał zaistniałe awarie tylko poprzez spawanie elektryczne i gazowe i wycinanie palnikiem gazowym),

-Ustawianie, montowanie i uruchamianie maszyn na stanowisku pracy (prace te wykonywali mechanicy utrzymania ruchu lub rozładunku i uboju),

-prac związanych z remontami i przeglądami wózków (H. D. (1) remonty wózków dokonywał tylko poprzez spawanie),

- pracy jako mechanik oraz konserwator wózków widłowych, ponieważ nie miał do tego uprawnień (posiadał uprawnienia do obsługi wózków jezdniowych (...)) a nie do konserwacji.

H. D. (1) nie kierował wózkami widłowymi.

Narzędziownię obsługiwał i prowadził rozliczenia wydanych i zdanych narzędzi W. J. (1)-brygadzysta. Mechanicy wyposażeni byli w indywidualne szafki narzędziowe i przeważnie nie korzystali z narzędziowni, a klucze do narzędziowni przekazywane były przez osobę obsługującą, bezpośrednio innym osobom w celu pobrania i zwrotu narzędzi. Wyjątkowo w soboty i niedziele, podczas 30 minutowej przerwy w pracy, przed 7.00 lub po 15.00, o ile była taka potrzeba narzędzia wydawał lub odbierał H. D. (1) lub narzędzia pobierali bezpośrednio pracownicy, podczas nieobecności W. J. (1). Podczas nieobecności W. J. (1) narzędzia wydawane były przed 7.00, a zdawane po godz.15.00, lub podczas przerwy w pracy, w sytuacji gdy nie znajdowały się w indywidualnych szafkach przy stanowisku pracy.

Powyższe okoliczności jednoznacznie wynikały z osobowych źródeł dowodowych – zeznań świadków /por. pisemne zeznanie świadka T. S. k. 125-127, pisemne zeznanie świadka J. T. k. 129-134, pisemne zeznanie świadka A. J. k. 136 –141, pisemne zeznanie świadka M. W. (2) k. 265-270, oraz częściowo - pisemne zeznanie świadka D. Ł. k. 278-281/

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadków T. S., J. T., A. J., M. W. (2) oraz w zakresie, w jakim pozostały zgodne z w/w zeznaniami – zeznania świadka D. Ł.. Były to osoby, które bezpośrednio współpracowały z powodem na stanowiskach robotniczych, widziały jego codzienną pracę i – w ocenie Sądu zeznały zgodnie z jej prawdziwym przebiegiem.

Pozwany z kolei nie wykazał, w ocenie Sądu, że powód H. D. zajmował się przeglądami wózków paletowych, kontenerów do przewozu żywca, maszyn i urządzeń oraz instalacji technologicznych, czyli, że wykonywał inne prace niż przy ręcznym spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, w następujących miejscach: kanałach ściekowych (gazy, opary, kwasy, ograniczony dopływ świeżego powietrza, bardzo ciężkie prace fizyczne), kotłowni (praca w warunkach gorącego mikroklimatu), chłodniach (praca w warunkach zimnego mikroklimatu), wędzarni (praca w warunkach gorącego mikroklimatu, dymy), wymienniku ciepła (praca w warunkach gorącego mikroklimatu).

Zeznania w tym zakresie świadka D. Ł. pozostają w sprzeczności z zeznaniami w/w świadków, bezpośrednio pracujących z powodem i, zdaniem Sądu, mającymi najlepszą orientację w rzeczywistym przebiegu zatrudnienia powoda.

Prace wykonywane przez powoda zaliczają się, w ocenie Sądu, do prac w szczególnych warunkach:

a) prace przy ręcznym spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym- Wykaz A. pkt 12. Dział XIV. Prace różne. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43); Prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniu o bardzo małej kubaturze, bez wentylacji i okien - -załącznik 1 poz. 28 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych; prace w szczególnych warunkach determinowanych procesami technologicznymi- art. 3 ust. 1 w zw. ust. 2 pkt 2a- e ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 1924);

b) prace w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C - Wykaz A. pkt 7 Dział X. W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43); Prace w pomieszczeniach o narzuconej technologią temperaturze powietrza poniżej 0°C - załącznik 1 ustawy o emeryturach pomostowych pod poz. 35.; prace w szczególnych warunkach determinowanych procesami

technologicznymi- art. 3 ust. 1 w zw. ust. 2 pkt 2a- e ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 1924);

c) prace (w chłodniach, kanałach, w wymienniku, wędzarni) wykonywane w warunkach określonych w art. 3 ust. 1 w zw. ust.2 pkt 2a-e, załącznika nr 1 poz.28,35, załącznika 2 poz. 16 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 1924).

Z uwagi na przegranie procesu w całości, Sąd zasądził od powoda H. D. (1) na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. w S. kwotę 120,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na podstawie art. 98§1, §1¹, §3 kpc, art. 99 kpc i § 9 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.) – pkt II sentencji wyroku.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

sędzia Karol Kwiatkowski